

Серія «Час фентезі»

Ілюстрації, дизайн обкладинки Артема Бурлика

Лисенко Я.

Л63 Січова академія. Курінь інженерів / Ярослав Лисенко. —
Х. : АССА, 2025. — 512 с. : іл. — (Серія «Час фентезі»).

ISBN 978-617-8387-51-8

Колись велична держава Сарматія, очолювана бойовими чаклунами есперами, нині розшматована ворожою Імперією. Рідне місто тринадцятирічного Сашка окуповане. Утім хлопець отримує унікальний шанс потрапити до Січової академії і навчитися бойової магії. Серед претендентів чимало здібних і талановитих ровесників, тож на Сашка чекають нові знайомства, пригоди і, звісно, знання. Імперія готує новий переворот у державі, і молодим есперам доведеться долучитися до боротьби. І діяти там, де інші бездіють.

УДК 821.161.2-3-93

ISBN 978-617-8387-51-8

© ТОВ «Видавництво АССА», 2025

ПРОЛОГ

17 вересня 1895 року доби есперії
Хмарин, портове місто

Рука Сашка застигла в повітрі. Двері виявилися незамкненими, тому протяг зі скрипом прочинив їх, і на обличчя хлопця впало слабке світло з батькового кабінету. Через шпаринку було видно масивний стіл, на якому в безладді лежали книжки, креслення та папери. Тато поспішав, тому якісь аркуші він шматував і скидав у залізне відро під столом, а цінні документи складав у важкі теки.

У кабінеті горіла гасова лампа, і її тьмяне світло метушливо стрибало книжковими полицями, якими були заставлені стіни. Хлопець спостерігав, як блимають вогники, і намагався не рухатися.

Із вікна було чути шум, що наростав, і поодинокі постріли. Сашко боявся, що почалася війна

й Імперія таки ввела війська в його рідне місто. Батьки останніми тижнями тільки про це й говорили.

Раптом щось приглушено ляснуло, і Сашко задулив рота долонею, стримуючи ледь чутний зойк. Посеред кабінету з'явився високий показний чоловік у чорно-жовтій формі й масивному жилеті. Він був озброєний клинком і двома пістолями, що перехрещувалися на шкіряному широкому поясі. Золотаве волосся було забране у хвіст. На широкому пасі виблискувала стрічка невеличких кристалів. Закріплювала пас широка клямра з шестернею, перекритою блискавкою, — гербом Куреня інженерів.

«Це еспер! Бойовий чаклун, він захистить нас», — подумав Сашко з надією.

— Скільки маємо часу? — не відволікаючись від знищення документів, спитав батько й витер спітніле чоло. Поява гостя його геть не здивувала.

— Небагато. Забирай сім'ю і тікай. — Еспер схопив батька за руку й розвернув обличчям до себе. — Вони вже в місті. Чекатимуть, коли я завершу завдання.

— Ні, я лишуся. — Батько вирвав руку й нарешті закрив дипломат. — Повір, я зможу заглушити і сховати Клейнод, тож у тебе буде пів години після «висушення».

— Трясця, ти знущаєшся? Війська Імперії вже в місті, Курінь зараз усе зрозуміє, і тоді вони придуть сюди, по тебе! — Еспер запнув штори, і Сашко розгледів його хижий ніс, гострі вилиці й суворий погляд карих очей.

— Тоді не гай часу! Я доберуся сам, а ти рушай!

Батько накинув піджак, визирнув у вікно і, ставши впритул до озброєного чаклуна, знизив голос до півшепоту, тож Сашко насилу спромігся щось розібрати.

— Ми обидва знаємо, що це найкраще рішення з найгірших. Це єдиний шанс, пам'ятаєш?

— Вони вже тут! Лягай! — вигукнув еспер і штовхнув батька на підлогу.

У вікно влетіло кілька вогняних куль, тому яскраве полум'я вже за мить пожирало важкі штори й масивний стіл. Сашко кинувся до кабінету, але мати миттю пригорнула його і притисла долоню до синових вуст.

Чаклун швидко випростався, водночас видобув меча, а ногою вгатив по столу, який із гуркотом відлетів до розбитого вікна та заблокував його. Батько ринувся з кабінету й на порозі натрапив на дружину та сина. Хвильку повагавшись, він міцно обійняв їх і прошепотів:

— Усе буде добре.

Ляснуло ще двічі, і в кабінеті з'явилося двоє есперів, вбраних так само, як і перший гість, хіба що їхні паси були скромніші. Але Сашко вже не бачив, що відбувалося, — чув лише брязкіт сталі та крики.

Зі сходів першого поверху почулося тупотіння важких берців. Темрява коридору на мить розвіялася, і з кабінету яскравим зигзагом пронеслася блискавка, вразивши непрошеного гостя. Еспер неймовірно швидко збіг униз і вигукнув:

— Трое! Це один загін. Миколо, поквася!

Страх змущував Сашкове серце несамовито калатати. Хлопець не встиг отямитись, як обличчя батька знову з'явилося перед ним у світлі лампи.

Окуляри дивно перехнябилися, на чолі блищали краплі поту, а каштанове волосся здавалося вщент мокрим. І, попри все, батько всміхався.

— Синку, не треба боятися. Я скоро повернуся. — Він кивнув дружині і, коли переконався, що еспер вийшов із дому, теж спустився сходами.

Услід за татом спустилася мама, і вони почали гарячково перешіптуватися, поки жінка складала коло дверей сумки з речами.

На дворі зчинилася стрілянина, а потім пролунав специфічний тріск. Сашко знав, що так тріщить лише одна річ у світі — бойовий аркан, чари, що їх використовують еспери у битвах. На вулиці явно тривав жорстокий бій; побачивши, як тато вибігає з дому, Сашко рвонув до дверей із вигуком:

— Тато, вони нас захистять?!

Чоловік зупинився, обернувся і присів біля сина, щоб їхні очі опинилися на одному рівні.

— Звісно. Еспери завжди захищають нас, мирян. Скоро ранок. Ти ж пам'ятаєш, що вся темрява...

— ...відступає на світанку, — закінчив хлопець фразу, якою тато завершував кожен казку в ті рідкісні дні, коли бував удома і вкладав його спати.

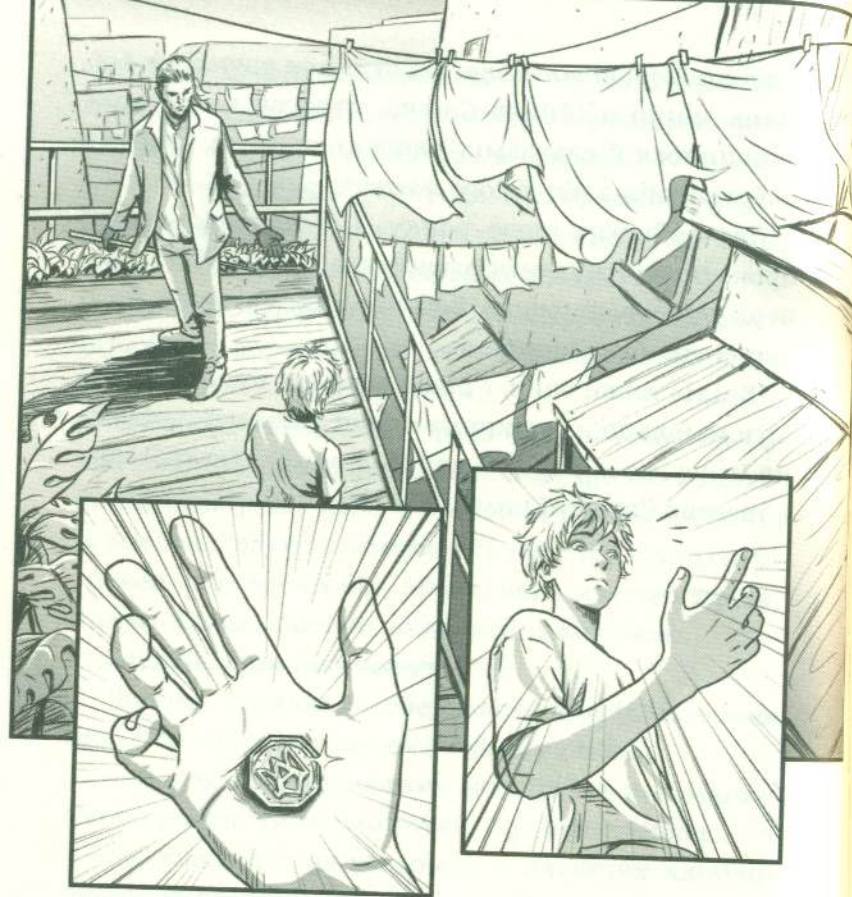
Тріскотіння гучно відлунювало сонними вулицями міста. Мама вхопила Сашка за руку і з речами побігла на другий поверх. Полум'я вочевидь загасив той чоловік із клямрою на поясі, і з почорнілого кабінету полинув неприємний запах диму. Навпроти обгорілого приміщення розташовувалася кімната під горищем. Саме туди вони й зайшли, зачинивши двері.

Маленьке вікно було запнуте, але через шпарину проглядалося, як у місті тут і там спалахують

різнокольорові вогнища. На вулицях точилися бої. Мама міцно обійняла Сашка, волосся якого враз окропилося її сльозами. Хлопець тремтів. Це була найстрашніша ніч у його житті.

Тато збрехав щодо ранку. Тієї ночі вулицями прокотилася жахлива різанина, а потім війська Імперії окупували місто. Всіх есперів, які мали його боронити, було знищено.

Вцілів лише один, і повідомлення про його розшук майоріли на кожному стовпі після встановлення Імперією контролю над Хмарином. Цю трагедію в газетах Сарматії назвали «Багрянний світанок».

Розділ 1 ОСТАННІЙ ЕСПЕР

*15 серпня 1896 року доби есперії
Хмарин, портове місто*

Літня спека розпливалася поміж двоповерхових білих будинків та ніби тиснула на юрбу, що зібралася на площі. Барвисте море людей та їхніх

капельюхів не давало сонцю залити всю площу, вмовивши свої промені на бруківку.

Вулички були вщент забиті народом. Через спеку в тіні будівель дихалося дещо легше, аніж просто неба. Хай там що, натовп нікуди не розходився, але й особливо не гомонів.

У центрі площі можна було вирізнити сутулі фігури патрульних, а позад них у тіні величезного постаменту стовбичили кремезні озброєні найманці. Один із них нагадував здорового ведмедя, що стоїть на задніх лапах. Це був ватажок найманців Хан. Його боялися всі, включно із патрульними. Один із цих посіпак, нервово поглядаючи на велетня, сиплим надривним голосом розрізав ранкову тишу:

— ...тож варто пам'ятати, що Імперія завжди ставала на бік знедолених і прагнула, щоб суспільство процвітало в рівності. Саме рівність усіх громадян Імперії забезпечує мир і порядок...

«Суцільна маячня цей ваш порядок», — крутилося в голові Сашка, який сидів на балконі одного з будинків, просунувши ноги поміж перил та поклавши голову на схрещені руки.

Майже рік тривала блокада Хмарина Імперією, і тепер нарешті імперські війська дозволили мир'янам залишити місто.

Хлопця дратували патрульні. У своїй сірій формі вони походили на голодних пацюків. На їхніх брудних довгих піджаках було зображено герб із головою кабана.

Ці люди були вихідцями з Гіпербореї, серця Імперії. Їх відправили для встановлення так званої «влади мир'ян». Жителі Хмарина, який до окупації